

Louise Sundorf Christensens prædiken trinitatis søndag

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

31. maj 2026

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 16-20

Salme

DDS 622, Halleluja, jeg har min Jesus fundet

- 1 Her på det seneste har der været vældig meget snak om begrebet danskhed. Danskhed, som et spørgsmål om statsborgerskab, mener nogen. Eller danskhed, omhandlende kultur og værdier, mener andre. Men om det er ens navn, sproget, udseendet, eller hvad der ellers kan bruges som et argument til at identificere
- 5 danskhed, så ender parternes diskussion som regel med, at folk er enige om at være uenige – altså ingen overordnet konsensus, men mange grupperinger med hver deres holdning.

- Og sådan en rask debat afføder også en stillingtagen hos mange af os. Hvad
- 10 synes vi selv? Sommetider har vi end ikke overvejet det, førend det pludselig skulle diskuteres offentligt. Mange af os har nok taget danskheden som en selvfølge: Det er jo her vi bor og opholder os, sådan rent geografisk. Men nu hvor denne fremherskende debat om danskhed, konstant er på dagsordenen, da må vi granske dybere. For handler danskhed om ren jura, pas og papir, eller er
- 15 det mere værdier som demokrati, ytringsfrihed eller lighed mellem kønnene, som udgør forestillingen om, hvad danskhed er?

- Måske. Måske kan vi ty til disse mere faglige termer, som demokrati, ytringsfrihed eller lighed mellem kønnene, for det er de termer, som vil dukke
- 20 op, hvis man slår op i Danmarks Nationalleksikon. Men på sin vis, lader det til, at danskhed i høj grad også er et spørgsmål om følelsen af forbundethed. En forbundethed som ses når der er valg, og alle pludselig køber ind til valgflask, eller når en royal begivenhed vises i fjernsynet. Da følger mange af os med, uanset interesse.

Den følelse af forbundethed og kendskab til en kultur og dens historie, det er mere følelse end fakta. På den måde er det sådan set ligegyldigt, hvilken nationalitet, der står i dit pas, eller hvor veluddannet du er. Det samme med
30 alder og indkomst. Da er danskhed et spørgsmål om følelse og sindelag. Og da er det inkluderende, fremfor ekskluderende. Og det inkluderende, det er folkeligt.

Og det prædikat – folkelig - det tror jeg, at de fleste her kan forholde sig til. Det er noget, som flere måske vil beskrive som lidt hyggeligt, trygt eller genkendeligt.
35 Det folkelige er det, vi er fælles om. Og selvom nogle ville problematisere dette, fordi man ikke vil identificere sig med, hvad vi nu måtte kalde folkeligt, så kan man ikke aflægge sig sin kultur, men man kan være bevidst om den, og lade sig præge af den.

40 Og hvad betyder det så?

Jo, at det folkelige måske slet ikke er så langt fra det kristelige.

For tager vi teksten til i dag, hvor vi hører Jesus tage afsked med sine disciple på
45 bjerget, inden han skulle forlade jorden, ja, så hører vi de ord, som baner vejen for en langt dybere forbundethed. Nemlig dåben og det tilhørsforhold, der dér opstår, idet man i dåben tilsiges at tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus. Alt det sætter Jesus i gang dér på bjerget i Galilæa. Jesus befaler sine disciple at bringe budskabet om ham ud i verden. Og det budskab om ham, det spredes
50 både med ord, men også med dåb. Jesu disciple skal altså opsøge alle verdens folkeslag, og hvor end de kommer frem, skal de tilbyde dåb. Det skal de, fordi kristendommen er for alle. Den er universel. På den måde er det i dåben, at den kristelige forbundethed begynder.

55 Til at begynde med, var dåben også kun en afgrænset gruppe forundt. Den var eksklusiv og kun for en specifik gruppe omkring Jesus, men på denne søndag – denne dag, som Herren har gjort, da udbredes dåben med ordene: Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

60

Af samme grund er denne søndag, Trinitatis søndag, dagen, hvor vi mindes om den kristne kirkes begyndelse for alle folk i hele verden.

65 Det betyder, at dér på bjerget, der ophører forestillingen om et specifikt folk,
som skulle være Guds udvalgte. Der bliver Guds udvalgte alle. Alle, der i troen
på ordene om Kristus, vil lade sig døbe – og som har siger, holde alt det, som jeg
har befalet jer. Og hvad Jesus har befalet os, dengang han vandrede omkring her
70 på jorden, det var buddet om at elske sin næste. Uanset de menneskelige skel,
der måtte komme i mellem os. Således bør forskellige kulturer og mentaliteter
ikke at være afgørende for, hvorvidt man føler sig forbundet til dem, der ikke
ligner en selv – for vi har alle fået det samme vilkår, at vi kan lade os døbe, at vi
kan høre ordene om Kristus. Ordene om Kristus, som kan vække troen i os og
lede os til dåben. Deri opstår en forbundethed, som rækker fra vores verden og
75 ind i det himmelske.

Og derfor bør vi rumme dem, vi i første omgang ikke identificerer os med. For
det kristelige overskrider også de grupperinger og kasser, vi mennesker placerer
os i.

80

Så når debatten lyder på, at det er qua vores kristne kulturarv, at vi er danske, så
bør vi vende det om: For hvad nu hvis, vi sagde, at vi, ud fra vores kristne
kulturarv og kendskab til kristne værdier, såsom næstekærlighed, holdt os fra at
skabe skel mellem folk.

85

Det betyder ikke, at vi skal sidde andre kulturer, traditioner og religioner
overhørig, ligesom andre heller ikke skal det med vores egen. Men med tanke på
ordene, sagt af Vorherre Jesus Kristus, der dér på bjerget skaber lighed mellem
alle folkeslag, idet alle skal kunne lade sig døbe og omvende, der er den sande
90 kristelighed. Med streg under lighed. For nok er det kristendommen, han ønsker
udbredt, men hvis der findes en dom, så er den ikke op til os, men til Gud.

Gud, der har befalet os at elske hinanden. Deri er vi forbundet til det andet
menneske, om vi vil det eller ej. Lad aldrig den fordring overskygges af, hvad
95 politiske ideologier måtte tilsige os. For når Jesus vil, at alle folk i hele verden
skal blive hans disciple, så er det hans understregning af, at mennesket har et
udgangspunkt: Nemlig det at være skabt. Et udgangspunkt, der ikke lader sig
begrænse af geografi eller pas og papir, for det er åndeligt. Det rækker ud over
denne verden.

100

Denne verden, som Gud skabte og siden frelse ved sin søn på korset, for siden at
sende os sin livgivende ånd. Og derfor kan vi, særligt på Trinitatis søndag sige:

105 Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var,
er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al
evighed. Amen.

Kilde

110 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

115 Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Trinitatis

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-trinitatis-sondag>

120

125

130

135

140